

VERENIGING
"ORDE DER VERDRAAGZAMEN"

Kon. Goedgekeurd d.d. 22 februari 1958, nr. 58

GEVESTIGD TE 'S-GRAVENHAGE

Giro no. 468874 t.n.v. de Penningm. der "ODV", DEN HAAG

Uitsl. voor verslagen en abonn. Dovenetelweg 57a 's-Gravenhage Tel. 68.45.41.
Secretariaat: Graaf Willem de Rijkelaan 15 Leidschendam Tel: 070 - 275154

W E E K B L A D

=====
nadruk verboden

20e jaargang nr.7

=====
3 oktober 1975

x in de kantlijn betekent de vraag

- " " " "het antwoord

Goeden avond, vrienden.

Bij het begin van de bijeenkomst moet ik U er op wijzen dat wij niet alwetend of onfeilbaar zijn. U denkt dus zelf na. Het onderwerp dient door U uit de zaal gesteld te worden.

x

Heeft bidden zin? Tot wie? Heeft ascese zin?

BESTAAT EEN GESPREK MET GOD?
=====

Voor veel mensen immers is bidden een spreken met God. Wanneer je je afvraagt, of bidden wel zin heeft, moet je toch wel wat verder kijken dan dit. Gebed blijkt dan een combinatie te zijn van zelfonderzoek, zelfexpressie en een dialoog, die je in feite met jezelf voert.

De mens, die bidt, drukt dingen uit, die hij in zijn leven normalerwijze geheel of deels onderdrukt. Met het eerlijke gebed onthult de mens iets van hetgeen er in hem leeft. Hij verwacht dan vaak, dat God iets zal doen. In de meeste gevallen zal hij eigen krachten en besef onbeperkt gaan gebruiken en dit beschouwen als Gods Stem. Waarbij hij dus, niet meer geremd, nu zichzelf antwoord geeft op het probleem; dat hij al biddende heeft gesteld.

Belangrijk is, dat een mens, die in werkelijk vertrouwen en eerlijk bidt, hierdoor het gevoel krijgt, dat hij niet meer geheel alleen, geheel aan zichzelf onvergelingen is. Zo zal hij zich minder ingesloten gevoelen in zijn eigen problemen en open staan voor krachten en waarden in de wereld, die eerst voor hem niet toegankelijk waren.

Dit lijkt mij het belangrijkste bij het gebed. Zo heeft bidden werkelijk zin. Maar laat ons dan niet vergeten, dat het gebruikelijke gebed zinloos wordt, zodra het alleen maar tot een soort formule wordt, die de gelovige plichtsgetrouw herhaalt.

Hierbij zijn bepaalde zaken van groot belang. Wanneer een overtuigd moslim driemaal daags neerknielt en de voorgescreven wassingen en gebaren verricht, zo zal hij zeggen : ik heb gebeden. Indien hij tijdens dit ritueel nu werkelijk het gevoel had, dat Allah met hem was, heeft hij een groot deel van zijn eigen problemen terzijde gezet, overgedragen aan een grotere kracht, waarin hij gelijktijdig bescherming en rechtvaardiging zoekt.

Psychologisch is dit een goede oplossing, vooral omdat de mens dan ook nog zal geloven, dat alles, wat hij doet, gerechtvaardigd is. Hij bidt dan werkelijk en voor hem zal het ritueel dus nuttig zijn.

Of God echter werkelijk naar alle gebeden luistert? Dit lijkt mij wel een zeer menselijke voorstelling. Wanneer je echter tijdens een gebed werkelijk het gevoel hebt, dat je contact hebt met het hogere, projecteer je een groot deel van je innerlijke spanningen en een groot deel van de eigen onmachtsgedachten naar dit hogere, in de veronderstelling, dat zij daarin een oplossing zullen vinden.

Zeker zal men hierdoor innerlijk rustiger worden, zijn problemen op de wereld gemakkelijker aankunnen en de krachten, die in het ik bestaan of uit de omgeving kunnen worden opgenomen, beter en juister gebruiken.

Wanneer je bidt, word je er dus inderdaad beter van, ook al is het geen privégesprek met God, mits je maar eerlijk bidt en werkelijk gelooft, dat je bidden zinvol is.

Een werkelijk gebed lijkt mij overigens iets anders te zijn dan het innerlijk of hardop spreken van plechtige woorden. Bidden betekent in feite, dat je probeert je meer één te gevoelen met God. Het zegt dus niet, dat je met alle geweld moet praten, maar betekent eerder, dat je vanuit God, zoals je die ziet en beleeft, moet handelen.

De mens, die tracht in elke daad iets van de God, die hij erkent of beleeft, tot uitdrukking te brengen, bidt werkelijk. Iemand, die in diepe overtuiging, dat dit volgens de wil gods is, een kind een pak slaag geeft, bidt intenser dan iemand, die met een schijnheilig gezicht op de knieën ligt en Here, Here roept om zo de kracht te vinden zijn medemenschen beter de bedriegen, zodra hij de kerk weer verlaten heeft.

Werkelijk bidden is dus een bepaalde wijze van denken en leven. Wij komen nu dicht in de buurt van het z.g. leven voor God, wat meestal de basis vormt van alle ascese.

Denk om te beginnen eens aan bepaalde kloosters. Hier leven vrome mensen volgens vaste regels, werken dagelijks veel, hebben een kleine mogelijkheid tot persoonlijke uiting en verder is hun leven bidden, bidden, bidden.

Voor hen zelf kan dit bevredigend zijn en zo enig nut hebben. Maar zij leven geheel onder het gezag en a.h. w. op verantwoording van anderen, zoals zij doen. Er zijn nu eenmaal regels in een kloosterorde en iemand, die zelf gaat nadenken, zal al snel zondigen tegen die regels. Over zaken van discipline mag je eenvoudigweg niet denken, je hebt te aanvaarden en het allerbelangrijkste is steeds weer, dat je je oversten onderdanig bent.

Er zijn altijd mensen geweest, die wel hun leven aan God wilden wijden, maar daartoe zich nog niet tot horige van een of andere kerkelijke instantie wilden maken. Zij trokken de woestijn in, leden honger en dorst, kwelden soms hun lichaam en probeerden daardoor dicht bij God en de werkelijkheid te komen.

Het wonderlijke is hierbij niet, dat er mensen zijn die dit doen, maar dat zij er ook langs deze weg in slaagden tot allerhande belevingen te komen, waarin het hogere een flink woordje mee kon spreken.

Ascese als geheel beschouwende stel ik: het is niet een zaak van wegtrekken of jezelf kwellen, maar eerder een kwestie van zelfdiscipline. Dus een meerster worden van je eigen lichaam en gedachtenwereld..

Dit op zich is een zeer loenswaardig streven. Want zo wordt men niet alleen een mens, die zijn bestaan bewust beleeft, maar ook iemand, die steeds meer leert zijn eigen lot en ervaren mede te bepalen.

Door de wijze, waarop een dergelijke mens leeft en leert reageren, komt hij in een toestand te verkeren, waarbij normaal de mensen vreemde ervaringen kan opdoen.

In vele geloofsrichtingen treffen wij de mens, die de eenzaamheid intrekt en daar rond 30 dagen en nachten vast. Jezus zou dit hebben gedaan. In Java beoefenen wijze mensen deze praktijk nog, in Tibet speelt iets dergelijks een rol, maar evenzo was dit het geval bij indianenstammen en zelfs nu zijn er nog negerstammen, waarbij een onthoudingsperiode van 28 dagen vooraf gaat aan de inwijding, de volwaardige opneming in het stamverband.

Kennelijk heeft dus onthouding en eenzaamheid soms zin. Anders zouden niet zovele mensen over de gehele wereld juist deze weg kiezen om tot bepaalde geestelijke ervaringen te komen.

Wat er in feite gebeurt? Wanneer je de eerste honger hebt overwonnen en gelijktijdig in een omgeving bent, waardoor je sterk beïnvloed zult worden, is je eigen denken en beleven enige tijd niet meer onderdanig aan de beperkingen van stoffelijke zintuigen en logica.

Er treedt dus een verschuiving in het bewustzijn op. Maar degene, die vast, doet dit met een nauw omschreven doel, of dit nu het vinden van God of het ontdekken van zijn eigen totem en medicijn is.

Wanneer iemand, die, vanuit de norm gerekend, in een toestand van onredelijkheid verkeert, terwijl zijn lichaam te zwak wordt om hem te beheersen, zal door het stellen van een bepaald doel, waar het gehele wezen zich op richt, een andere werkelijkheid voor zich kenbaar maken.

Let wel: de omschrijving van dergelijke belevingen is gebaseerd op de gedachteninhouden van de mens zelf. Wanneer men spreekt over engelen, die verschijnen enz., zo is dit het gevolg van een associatief reageren.

Maar desondanks is zeker, dat men tot mystieke belevingen komt, waarin men voor zich vervulling en erkenning van hogere waarden vindt, terwijl men vanuit dit beleven ook beter kan overzien, wat men in wezen is en wat men werkelijk zal kunnen volbrengen.

Ascese is dus wel degelijk zinvol, wanneer wij

daarin nieuwe belevingen en nieuw besef zoeken te vinden. Maar het verliest alle zin, wanneer wij menen, door onszelf ontberingen op te leggen, a.h.w. God te kunnen betalen voor gunsten, die Hij ons of anderen zal gaan bewijzen.

Helaas denken vele mensen, dat je met God een soort handel kunt maken: Heer, wanneer u zorgt, dat mijn tante beter wordt, zal ik negen dagen bidden en offers brengen ter uwer ere. Dit is niet waar, ook niet, wanneer je de een of andere heilige inschakelt als een soort geestelijke makelaar om zo tot een overeenkomst met God te kunnen komen.

Bidden en ascese krijgen dan het karakter van een soort magie, waarbij alles, wat men zegt en doet, alleen ten doel heeft zekere doeleinden te verwezenlijken, terwijl men bovendien lagere geesten aanroept om zo de wil en kracht van de hoogste geesten uiteindelijk voor zich werkzaam te kunnen maken.

Wanneer u bedevaartplaatsen bezoekt, zult u votiefbeeldjes aantreffen, tegenwoordig vaak van aardewerk, maar vooral vroeger uit zilver gemaakt. Beentjes, hartjes enz., waarop vaak gegraveerd staat: in dank voor ontvangen gunsten. Een soort betaalmiddel dus? Ook andere offers brengen de mensen vaak aan God om zo een bepaald doel te bereiken. Maar zolang in gebed, onthouding, ascese, dit denkbeeld van betalen een rol speelt, haalt het volgens mij niet veel uit. Je kunt God niet voor iets betalen en volgens mij ook niet Hem door offers zonder meer overhalen om iets te doen, wat Hij zonder dit niet gedaan zou hebben.

Hoeveel primitieve gelovigen denken niet, dat je werkelijk iets bereikt door b.v. tot God te spreken: Heer, ik weet, dat de meeste mensen ellendelingen zijn, die niet doen, wat u van hen verlangt. Maar zie, ik bid voor hen, ik kwel en gesel mijn lichaam om voor hen te boeten, vergeef het hen dus maar ...

Volgens mij kan God hierop niet ingaan, al is het alleen maar vanuit het standpunt van rechtvaardigheid. Hij zal toelaten en mogelijk bevorderen, dat door een dergelijk eerlijk gebracht offer, het geestelijk evenwicht van het geheel zich lichtelijk wijzigt, maar zal niet voor enkelen zo het gehele lot veranderen.

Elke mens leeft zijn eigen leven. Hij gehoorzaamt aan de kosmische wet, bewust of onbewust. Zijn bewustzijn kan mogelijk invloeden ondergaan van de ascese en offers, die anderen voor hem brengen. Maar hij zal zelf zijn gedrag en denken moeten wijzigen, wil dit een werkelijke betekenis hebben voor zijn geestelijke toestand en ontwikkeling.

Kortom: het is volgens mij niet mogelijk door ascese en offers de schuld van anderen af te kopen of voor hen bijzondere gunsten te verwerven. Wel kun je langs die weg voor jezelf kracht vinden en vanuit je eigen standpunt en volgens eigen mogelijkheden met die krachten dan ook werken.

Je kunt een verdieping van je innerlijk besef bereiken en zo leven en wereld juistler zien en beter reageren op alles, wat voor jou persoonlijk van belang is. Dit kun je met bidden, offers en ascese inderdaad bereiken.

Opvallend is, dat bij ascese de onthouding altijd

weer op de voorgrond schijnt te staan. Ook zelfkweeling speelt soms een belangrijke rol. Toch kan men niet zeggen, dat God tegenover dit alles bijzondere krachten of inzichten stelt. Wel bereikt de mens zelf iets en wordt hij meer bewust van zowel de eigen existentie als van het in het ik levende beeld van God.

Men wordt zich meer bewust van de eigen relatie met deze persoonlijke visie op God, voelt zich meer één met deze hoge macht en kan zo een wereld betreden, die buiten de menselijke rede ligt: de wereld van het geloof of het paranormale.

Men kan dus werelden betreden, die niet menselijk zijn en zal krachten in en rond zichzelf leren kennen, die evenmin zuiver menselijk zijn. Je verandert dus zelf hierdoor. Wanneer deze verandering gepaard gaat met het bereiken van een grotere harmonie met de gehele mensheid en met deze ongeziene en toch aangevulde werelden, zo bereik je inderdaad iets goeds.

Maar reeds Jezus sprak: niet zij, die Here Here roepen zullen ingaan tot het koninkrijk der hemelen. Het is dan ook niet het aanroepen van God of het leven volgens bepaalde regels, waardoor je bewuster wordt van de levende krachten in je. Hierbij is alleen beslissend, dat je innerlijk in harmonie weet te komen met de kracht, die voor jou God representeert.

Hoierdoor bereik je een besef van eeuwigheid en kun je ook in de menselijke vorm reeds andere dingen leren beseffen, doen, bereiken.

Ik meen bij alle vormen van gebed, ascese, mystiek te mogen stellen, dat zij gebaseerd zijn op het ego van de mens, maar voeren tot een uitschakeling van grenzen, die de mens zichzelf in redelijkheid gesteld heeft. Zo komt de mens tot het aanvaarden van mogelijkheden, krachten en vormen van besef, die voor de logisch redelijke mens buiten de normen van zijn bestaan blijven liggen.

Heeft u kommentaar of bezwaar?

x Geldt dit ook voor de kruisdood van Jezus voor de mensen?

- Jezus zelf heeft nooit gezegd, dat zijn dood een plaatsvervangend offer was voor de zonden der mensen. Zelfs de meeste apostelen zeggen dit in het begin niet. Eerst Paulus, in de tweede periode van zijn zending - wanneer hij zich dus reeds een machtig profeet en gezondene Gods gevoelt - brengt deze stelling naar voren.

Die stelling wordt echter door andere christenen steeds weer bestreden. Er is b.v. een langdurig en vergaand verschil van mening tussen verschillende kerkvaders in noord-Afrika en de primaten van Rome en Byzantium over de vraag, of hier werkelijk een plaatsvervangende uitboeting van zonden heeft plaatsgevonden danwel niet.

Eerst wanneer machtsverhoudingen in het christendom een steeds grotere rol gaan spelen en afwijkende meningen wreed en zonder enig respect voor hun mogelijke waarde of waarheid onderdrukt worden, begint men werkelijk overal in de christenheid te geloven " dat het Bloed van Christus Jezus ons allen verlost heeft.

Eerder stellen velen, dat de werkelijke verlossing is geven in het weten, dat sterven een vorm van leven kan zijn en dat sterven voor anderen de betekenis van het eigen leven groter doet worden.

Naast liefde, liefde voor het leven en het levende, zoals Jezus heeft verkondigd, vormen voor de mensen een weg tot werkelijke harmonie en een steeds grotere eenheid met al het levende, voerende tot een innerlijke erkenning van de Vader, is een toespeling op het koninkrijk Gods, dat ook in U is.

Indien mensen echter werkelijk geloven, dat Jezus a.h.w. aan de eeuwige kassa reeds te voren de kosten heeft betaald voor alle zonden, die ooit nog begaan zouden worden, zo heb ik het gevoel, dat men Hem voor dommer houdt, dan Hij kan zijn, dat men meent, dat God willekeuriger en dwazer handelt dan mogelijk lijkt en houdt men bovendien de mensen in het geheel van de kosmos voor veel belangrijker, dan zij werkelijk zouden kunnen zijn.

M.i. is het einddoel van alle dingen de geestelijke eenheid van alle mensen. Dit lijkt mij niet te verwezelijken, wanneer een enkeling alle lasten voor de anderen zou dragen, daar zij dan niet tot een werkelijk besef van eigen inhoud en betekenis zullen komen. Indien echter een ieder geholpen zou worden zijn eigen lasten te aanvaarden en te beseffen, dat hij zijn problemen zelf op kan lossen, terwijl het werken aan de problemen van anderen een verdere vergroting van besef en eenheidsgevoel ten gevolge kan hebben, is de eenheid van de mensheid, de geestelijke bereiking voor allen, m.i. veel dichter bij.

Ik meen dan ook, dat men over de leuzen, waarmede het christendom zich probeert te verkopen, wat kritischer dient te benaderen, dan de meeste mensen doen. Dan zal men ook beseffen, hoe vele voormannen van het christendom steeds weer tekort schieten t.a.v. de leer, waarop zij hun gezag baseren. Want werkelijk christen zijn betekent niet beheersen en dwingen, maar bewust dienaar van anderen zijn.

Het betekent, dat je jezelf ondergeschikt maakt aan anderen en de belangen van anderen, omdat je juist zo een grotere verbondenheid met die anderen kunt bereiken. Wanneer de mensen in feite dus bidden: Heer, draagt U a.u.b. onze lasten, lijkt mij dit een brutaliteit. Wij zouden moeten zeggen: Heer help ons de weg te gaan, die u ons bent voorgedaan, dan zit het beter.

Jezus verlost ons niet door zijn dood zonder meer, maar gaat ons voor op een weg, waarlangs wij de verlossing kunnen vinden: de weg van eenheid met God en al het geschapene. Een weg zonder vooroordeel en veroordelingen. Jezus redde de overspelige vrouw, sprak met de samaritaanse vrouw bij de bron, al veroordelen zelfs de leerlingen haar en deze daad. Hij ging binnen bij de tollenaar en schuwde het niet de romein - bezetter en onderdrukker van zijn land - te helpen op diens vraag.

Jezus sterft niet om zijn gevoel van meerwaardigheid uit te drukken, maar om zijn harmonische verbondenheid met allen en alles een laatste maal te bevestigen. Dat is mijn visie.

En ik geloof, dat Jezus zelf, wanneer Hij hier in ons midden zou staan, niet anders zou kunnen en willen doen dan deze visie onderstrepen, u zeggende: Ik ben u de weg en de waarheid. Zo gij de waarheid erkent, zult gij de weg gaan. Maar zo gij de waarheid verwerpt, zal de weg u niet dienstig zijn en indien gij de waarheid erkenende niet zelve de weg gaat, zo baat alle kennis u niet.

Zelfs Paulus zegt: indien ik al deze dingen heb en heb de liefde niet, is men als niets... Wat naar ik meen een antwoord is op uw opmerking.

x U verwierp het formule-gebed. Maar geldt dit het Onze Vader ? U stelt verder: je komt tot paranormale ervaring. Dit is mij wat moeilijk.

- De mensen maken van 't Onze Vader inderdaad een leeg formule-gebed. Een bala-bladreun, waarin men de woorden wel zegt, maar niet beseft, wat zij betekenen.

Onze Vader. Vraag dan niet, wie die Vader is, of hoe je dit moet verstaan. Diep in jezelf ken je je Vader. Is dit niet het geval, dan heeft het weinig zin tot Hem te bidden.

Het Onze Vader is dus gericht op onze eigen diepste erkenning van hoogste krachten. In de hemelen: wij erkennen dat deze kracht voor ons nog niet in onze wereld kenbaar bestaat, maar bidden, dat het koninkrijk ook op aarde kome, dus God kenbaar moge zijn in de stof.

Wij erkennen, dat wij zonder deze kracht niet kunnen leven: geef ons ons dagelijks brood, ons bestaan dus. Elke onregelmatigheid, angst, verwerping, verkeerde daad zou ons contact met deze kracht kunnen verbreken. Daarom bid je dus: vergeef ons, waar wij schuldig zijn.

Maar dan mogen wij ook geen eisen meer stellen aan de wereld: zoals wij vergeven, die aan ons schuld hebben. Einde van alle rekening: geen schuld, maar God alleen. Dan zal de mens kunnen zeggen: wij vrezen nog steeds de disharmonie, het kwade, het boze, dat in en rond ons is. Maak ons vrij daarvan. Laat in ons de harmonie sterk genoeg zijn om alle disharmonische aspecten, die in en rond ons nog dreigen te overwinnen of te verdrijven.

Waarom je plechtig toe kunt voegen: Want u is het koninkrijk en de heerlijkheid. Maar wat zeg je dan anders dan: Vader, God, zoals ik U erken, gij zijt voor mij de heerser van mijn wezen, instandhouder van mijn wereld en leven en bron voor mijn besef van andere werelden. Gij zijt de kracht, die ik overal voortdurend weer ontmoet.

Maar wanneer je die woorden, zo, meer bewust, bidt, is er geen sprake meer van een formulegebed, maar eerder van een meditatie, waarin je eigen gedachten en innerlijke ervaringen worden overwogen aan de hand van een inderdaad het gehele leven omvattende reeks zinnen.

Trouwens, Jezus heeft deze woorden nooit als een soort magische formule aan zijn leerlingen gegeven, zo min als Mozes het volk eens de wet gaf, opdat handige denkers de daarin staande wetten naar eigen inzicht zouden kunnen uitleggen en interpreteren, maar eerder als een reeks regels, waardoor de mens zijn juiste betekenis en harmonie in het gehele bestaan kan beseffen.

Het onze Vader is een begrip, dat je wordt bijgebracht, een uitdrukking, die je kunt geven aan je relatie met je schepper, maar gelijktijdig met de wereld, waarin je leeft. Het is geen bede, dat het ons toch vooral goed moge gaan, maar een erkenning van de eenheid, waarin en waaruit wij leven en de uitdrukking van het feit, dat wij zonder die eenheid niets waard kunnen zijn.

Het plechtig baken van woorden of zoemendsnel herhalen van deze woorden is zinloos. Het heeft niets, maar dan ook werkelijk niets, te doen met het werkelijke Onze Vader. Het worden dan lege formules zonder werkelijke zin, afgekloven graten, die worden voorgesteld als het hoofdgerecht van een geestelijke maaltijd.

Is dit voldoende? Dan sluit ik nu het onderwerp af. Wanneer ik het geheel van mensheid en menselijke wereld overzie, heb ik het gevoel, dat vele mensen eerst werkelijk bidden, wanneer zij niet beseffen te bidden.

Wanneer mensen demonstreren voor iets, bidden zij soms ook. Wanneer zij bereid zijn met hun daden, wezen en streven geheel achter hun demonstratie te staan, zo beschouw ik hen bovendien als asceten, daar zij afstand doen van veel, wat de wereld hen zou kunnen geven om zo het goede, dat zij in zich erkennen, waar te maken.

Ik meen, dat mensen kunnen bidden op elk punt, elke plaats, elk ogenblik, zonder dat zij in zichzelf ook maar een enkel plechtig woord formuleren.

Het besef, dat al, wat ik ben, doe, vermoed, deel uit - maakt van een werkelijkheid, waarmee ik mijzelf verbonden weet, is voldoende. Dan bid je de gehele dag. Ben je bovendien bereid op grond van een dergelijke erkenning de zaken, die van minder belang zijn, in het leven terzijde te stellen, om zo met alle kracht en alle krachten, waarmee ik mij verbonden gevoel, het door mij als goede erkende waar te maken dan ben je niet alleen een asceet, (iemand die zich beperkingen oplegt) maar ook iemand, die een innerlijke werkelijkheid steeds intenser gaat beleven, tot zij de belangrijkste waarheid van het bestaan wordt. Dan word je dus mysticus. Dan vind je verklaringen voor het onverklaarbare, ook al zul je die in woorden soms moeilijk uit kunnen drukken.

Je leeft dan een waarheid, die onbeholpen, primitief en onredelijk zal lijken voor hen, die menen logisch te denken, maar die gelijktijdig en altijd een geldende waarheid weergeeft, die verdergaat dan menselijke rede en zich toch steeds weer zal bewijzen.

In en vanuit jezelf kun je altijd meer waar gaan leven en zo leren leven in een wereld, die groter, eerlijker, meer waar is dan de normale mensenwereld. Dan is alles, wat je denkt, bent en doet, gebed, daar het een erkennen van God is en een gelijktijdig poging inhoudt, die God steeds meer kenbaar waar te maken om zo de zin van het leven meer waar te kunnen maken vanuit jezelf.

Mogelijk ben je dan christen of heiden. Dat maakt geen verschil meer, want je ben vooral mens, kosmisch bewust mens. Wat het laatste is, wat ik wil opmerken:

Elke mens, die stelt, dat God slechts op één enkele wijze te vinden is, elke mens die beweert, dat je om God te vinden, je besef moet ketenen met dogma's, elke mens die

beweert, dat je je vrijheid aan hem moet overdragen om in te kunnen gaan in het Koninkrijk, elke mens die zegt: Mijn weten en wil is belangrijker dan alles, wat in jou leeft, vormt voor anderen een grote hinderpaal op de weg naar de bewustwording. Hij is de doder van 't gebed, de vernietiger van de ware mystieke beleving, degene, die het bewustzijn van de mens wil begraven onder een reeks illusies.

Elke mens echter, die, op welke wijze en waar dan ook, eerlijk zoekt naar God, zoals hij deze in zich erkent en probeert door zich die God voortdurend meer waar en kenbaar te maken, het contact met die God voor zich steeds weer belevende en konstaterende, is voor mij een goed christen boeddhist, islamiet, hindoe enz.

Zo'n iemand is de kenner van de wetten van tao, de beheerser van de werelden der manitou's, de magiër, die de krachten der natuur regeert en zelfs het leven zelf kan doen stilstaan of voortgaan.

Want het is niet een naam, of het ritme van woorden, de beperking van geloofsartikelen, waaruit de mens bewust wordt. Bewust wordt de mens uit zijn innerlijke verbondenheid met de kracht, waaruit en waarin het al bestaat en uit zijn voortdurend streven deze erkende krachten bij voortduring waar te maken in zijn eigen bestaan.

En daarbij laten wij het dan. Ik dank u voor uw aandacht en wens u een goeden avond.

-0-0-0-0-0-0-0-

Goeden avond, mensen.

Dat wordt moeilijk voor mij, wanneer ik de voordelige aanbieding van zo even overdenk: Menselijke en goddelijke rechtvaardigheid voor f 2.- (aangeprezen nieuwe brochure), terwijl ik dacht, dat dezen onbetaalbaar waren. Maar kies uw onderwerp voor dit tweede deel.

a u r a

De aura is de uitstraling, die door b.v. helderzienden rond het menselijke lichaam kan worden waargenomen. Zij bestaat uit verschillende factoren.

Het dichtst bij het lichaam treffen wij een schaal aan, bestaat uit vitaliteit plus warmte-straling, waarin bovendien bepaalde uitstralingen van het zenuwstelsel een rol spelen te spelen. Vaak wordt deze laag als rood of als rood-geel weergegeven.

Daarboven vinden wij een tweede laag, waarin de kleur rood eveneens een rol speelt, maar ook vormen van groen en blauw voor kunnen komen. Hierin zien wij voornamelijk de geïnduceerde werkingen van gedachten en gedachtenstralingen, naast uitstralingen, die zowel het emotionele leven, het bewuste als onbewuste denken van de mens weergeven.

Wat in deze laag aan vertekeningen en verkleuringen voorkomt, is een aanwijzen, voor hetgeen in de psyche van de mens gebeurt.

De derde hoofdlaag kentekent zich door een voornamelijk blauwe of blauwwitte uitstraling. Men noemt dit vaak de geestelijke uitstraling van de mens, ofschoon ook bepaalde mentale factoren mede nog worden omvat.

Deze laag verloopt dan naar buiten toe in een steeds fijner trillend violet, of- bij bewusteren- in een goudachtig wit, of het goud van kosmische kracht.

In deze gevallen kan worden gezegd, dat het eigen hogere ik in de aura kenbaar wordt - het geestelijke deel van het ik dus - waardoor duidelijk wordt, dat het ego als geheel een band met de oneindigheid heeft bereikt.

Hopelijk is de beschrijving enigermate duidelijk. Eigenlijk zou je een reeks dia's hierbij moeten kunnen vertonen om alles te laten zien. Maar hopelijk volstaan mijn woord-beelden voldoende om u een indruk te geven.

In de aura treffen wij op bepaalde plaatsen een soort wervelingen aan. Het lijkt daar, of de kleuren en werkingen van de verschillende lagen door elkaar lopen.

Definiëren wij die plaatsen verder, dan blijken zij op punten voor te komen, waar eveneens lichamelijke knooppunten van het zenuwstelsel voorkomen, of bepaalde organen, die voor het lichaam zeer belangrijk zijn, functioneren.

Men noemt een dergelijke werveling chakrum. Duidelijker wordt de samenhang mogelijk, wanneer u zich realiseert, dat b.v. het top- of kruinchakrum zich bevindt op een punt, waarbij in het lichaam kleine hersenen en grote hersenen een verbinding hebben.

Kijk naar het voorhoofdschakrum. Dit is iets minder complex dan het topchakrum, dat het meest volledige is. De plaats ligt, lichamenlijk gezien, tussen de frontale hersenlobben en boven een voor het geheel van de menselijke groei belangrijke kliër.

Het keelkopchakrum bevindt zich eveneens op een punt, waar zenuw- en spierwerkingen voor de mens lichamenlijk zeer belangrijk zijn, evenals het borstchakrum, dat, zoals het woord reeds duidelijk maakt, bij long en hart ligt.

Bij het middenrif of de zonnevlecht wordt nog duidelijker, dat de plaats van deze wervelingen mede door lichamenlijke aspecten bepaald wordt. Overigens blijkt ook de aard van het chakrum samen te vallen met de lichamenlijke werkingen, waarbij het zich bevindt: dit chakrum immers is voornamelijk gevoelig op het gebied van materiële en gedachtenstralingen. Dat echter geestelijke werkingen en stralingen op de functies van dit chakrum onmiddellijk een grote invloed kunnen uitoefenen, blijkt echter onwaarschijnlijk.

Achter beneden zit het eenvoudigste chakrum, het stuitchakrum. Hier blijkt vooral vitaliteit het enig belangrijke aspect te zijn. Het zenuwstelsel kan middels dit chakrum ook van de nodige vitaliteit worden voorzien, terwijl op grote krachten buiten het ik middels dit chakrum ook bepaalde menselijke organen kunnen reageren.

Men zegt wel, dat de chakra gelijk komen aan een soort geestelijke organen. Ik meen, dat dit niet geheel juist

is. Ik zeg liever: Er zijn centra ontstaan, waarin de werkingen van geest, buitenwereld en eigen lichaam zó te samenvloeien, dat van hieruit grote krachten kunnen worden geprojecteerd en ook grote krachten en vele verschillende trillingen op voor het ik zelf in de stof nog kenbare wijze kunnen worden ontvangen.

Geen komentaar tot zover? Dan gaan wij weer verder. Houden wij ons n.l. met de aura als geheel bezig, dan zien wij soms vreemde dingen.

Wanneer je op een bepaalde afstand van een medemens komt - wat voor de meeste mensen ligt tussen de 80 en 70 c.m.-, zult u opeens het contact met de ander als een beroering in de persoonlijke sfeer gaan beleven. Maar hoe komt dat?

Het antwoord is eenvoudig genoeg: de aura's raken dan elkaar. Je ziet dat wel niet, maar je voelt het wel. Wanneer nu een grote disharmonie tussen beide uitstralingen bestaat - u.b.v. ingesteld op hogere gedachten met veel blauwwerkingen, terwijl de ander net in een periode van opstandigheid verkeert met allerhande rood werkingen - dan voel je dit als storend en wil je wat verder van zo iemand verwijderen.

Er zijn natuurlijk ongevoelige figuren, die dit niet bemerken. Die grijpen je dan bij het knoopsgat en proberen met speeksel uit te wissen, wat zij met hun aura hebben veroorzaakt. Maar dat gelukt nooit.

Hier heb je dus een verschijnsel: de persoonlijke sfeer kan niet alleen op visuele ervaring worden teruggebracht, maar hangt kennelijk samen met de aura plus de daarin aanwezige uitstralingen. De grens, waarop men eigen privésfeer, eigen persoon, aangetast voelt door anderen, wordt verlegd. Tegen sommige mensen blijkt een dergelijke weerstand tegen contact niet of nauwelijks te bestaan, terwijl ook onder bepaalde omstandigheden een dergelijk gevoel van afwijzing geen rol blijkt te spelen. Maar er zijn ook gevallen, waarbij iemand reeds op 5 m. afstand een afkeer wekt en gelijktijdig aandacht eist. Je probeert dan automatisch zo iemand te ontwijken, ook zonder dat je kunt zeggen: die man is dronken, of: dat is een vrouw met slechte bedoelingen - wat is in dit verband eigenlijk slecht?

De gevoeligheid voor de uitstraling van anderen blijkt op zeer verschillende afstanden geactiveerd te kunnen worden. Naarmate het verschil van uitstraling groter is, zal de afstand, waarop reeds gevoeligheid tussen beide aura's op kan treden, eveneens toenemen.

Hoe groter harmonie er tussen verschillende aura's bestaat, hoe minder men zich van de vermenging en beroering van deze aura's bewust schijnt te worden en hoe minder de onderlinge lichamelijke afstand bij contacten weerstanden op schijnt te roepen.

Opvallend is verder, dat dergelijke reacties ook op treden bij mensen, die slapen en dus tijdelijk een verminderd bewustzijn, of een verhoogde bewustzijnsdrempel, hebben. Zij zullen bij disharmonie zonder meer op nabijheid van de anderen reageren. Waaruit volgens mij blijkt, dat de aura een werkelijk bestaande gevoeligheid uitdrukt. Of u mijn definities daaromtrent verder wel dan niet wilt aanvaarden, uit dit door u allen gekende verschijnsel, blijkt wel, dat er zich iets rond

het menselijke lichaam uitstrekt, dat werkingen kan vertonen en werkingen kan erkennen op een wijze, die duidelijk maakt, dat de gevoeligheid zich veel verder kan uitstrekken dan op grond van de omvang van het lichaam verwacht zou kunnen worden.

Gezien uw gedachten kan ik op dit punt de vaststellingen van Kirlian niet voorbijgaan. Hier meet men in feite de vitaliteit van het lichaam. Daar men van een veld van hoge spanning gebruik maakt bij dergelijke foto's, krijg je een uitdrukking van de vitaliteit radiaal van het lichaam uitgaande en kenbaar wordende in tonen van lichtgroen tot blauwgroen.

Begrijpelijk. Want wat je fotografeert, is de reactie van de elektrische lading op een deel van de aura. Je legt dus niet een deel van de aura zelf vast.

Onder bepaalde omstandigheden zien wij op deze foto's donkerder vlekken in de uitstraling voorkomen. In de diagnostische methode probeert men die te duiden. Proeven op dit gebied worden nog steeds voornamelijk in de Ussr genomen, maar ook in Nederland, Engeland en Italie. In de Usa werkt men wel met deze methode, maar zoekt men een andere benadering.

De op de foto zichtbare donkere vlekken of eenzijdig sterke uitstralingen betekenen dan, volgens de diagnosten, de aanwezigheid van bepaalde kwalen, onevenwichtigheden van b.v. voeding - ook bij planten - en zelfs is het mogelijk, dat uit verkleuringen duidelijk wordt, dat bepaalde ziekteprocessen op zullen gaan treden, ook al zijn daarvan nog geen andere symptomen kenbaar.

Maar wanneer men nu eens de aura zelf zou kunnen zien, zou men nog veel eerder en beter tot een diagnose kunnen komen.

In de laag van de aura, die het dichtste bij het lichaam ligt, zal elke verandering van processen in de spieren zonder meer als kleurverschil kenbaar worden. Temperatuurverschillen, waarbij bepaalde plaatsen warmer of kouder zijn dan omringende weefsels - bij ontstekingen b.v. - , zijn eveneens kenbaar door roodverkleuringen. Begrijpelijk, want warmteuitstralingen betekenen infrarood werking. In de aura wordt dit zonder meer kenbaar.

Hebben wij te maken met een proces, waarbij een deel van het zenuwstelsel wordt aangedaan, dan zal dit eveneens kenbaar worden, omdat wij hier te maken hebben met een soort bioelectrische impuls. Een neuron is dus een soort zenuwachtige knijpkat: wanneer er druk op de rand wordt uitgeoefend wordt, ontstaat er een samentrekking, die gelijktijdig een soort bioelectrisch schokje betekent.

Hierbij ontstaan signalen, die je zou kunnen vergelijken met kleine golfjes in het electromagnetisch spectrum. Bij b.v. een zenuwontsteking, zullen dergelijke signalen scherp uitpieken boven de eerste laag. Wat betekent, dat zaken, die met het zenuwstelsel te doen hebben, gemeenlijk in de tweede laag van 't zenuwstelsel het sterkst tot uiting komen.

Algemeen kun je stellen, dat lichamelijke ontwikkelingen en zenuwprocessen, ook wanneer wij ons daarvan nog niet bewust zijn, zich door verkleuringen en pieken van afwijkende kleur in de aura kunnen aankondigen.

Mentale processen zullen eveneens in het tweede deel van de ring kenbaar worden, terwijl emoties gelijktijdig in de eerste laag kenbaar worden. Wat er dan aan de hand is?

Wanneer een mens denkt, is dit niet, zoals men mogelijk nog vaak veronderstelt, alleen een kwestie van de hersenen. Elk gedachtenproces brengt associaties met zich mee, die via de kleine hersenen het geheel van het zenuwstelsel kunnen beïnvloeden. Het resultaat daarvan kan zijn, dat b.v. de afscheiding van interne secreties verhoogd of verlaagd kan worden, bloeddruk hoger of lager kan worden, hartfuncties wijzigen hun ritme, zelfs versterkte vochtafscheiding of vermindering daarvan komt voor. Ook al zijn deze verschillen vaak zo klein, dat zij lichamelijk niet bemerkt worden, zo kun je toch wel stellen: Wanneer een mens denkt, gebeurt er ook in zijn gehele lichaam heel wat.

Een deel daarvan kunnen wij niet bepalen als beeld. Wij stellen dan, dat het emotioneel is. Maar het werkt dan toch wel door het gehele lichaam heen en is kennelijk met bepaalde denkbeelden verbonden.

Stel eens, dat u op een bepaald ogenblik somber en wat haatdragend de wereld beziet. De emotie kent als hoofdtoon rood. Maar dit is negatief. In de eerste laag van de aura zien wij een vuil donkerrood. Er is in het denken en gevoelen ook een ontkenning van de waarden van het leven. Hierbij spelen de krachten van het leven een rol, die in de aura gemeenlijk als geel tot uiting komen.

Wij zullen dan in de eerste en tweede laag van de aura een soort bruin-achtige massa zien. Maar de plaats is niet altijd dezelfde. De basis van uw reacties zijn hierbij van belang. Soms reageert u voornamelijk met uw gedachten negatief. Dan zullen wij bruine vlammen en pieken vooral zien nabij hoofd en schouders.

Het is echter ook mogelijk, dat gebrek aan energie een grote rol speelt. Dan zien wij soortgelijke verschijnselen meer plaatselijk nabij, maar niet op de chakra. De wuile kleur zal ongeveer gelijk blijven.

Stel, dat U zich boos maakt. Een sterke emotie, maar vaak gelijktijdig een opzwepen van eigen levenskracht tot actie. In de aura: fel rode pieken en soms zal een dergelijke kleur verder gaan dan de tweede laag van de aura. De woede kan immers samenhangen met waarden op mentaal of zelfs geestelijk vlak.

In het laatste geval zullen, tenzij de woede duidelijk tegen een bepaald iets gericht is, felle rode vlammen, die zelfs buiten de aura zelf schijnen te komen, voornamelijk in het bovenste deel van de uitstraling optreden.

Indien de normale auradikte 60 c.m. is, kunnen bij felle woede uitschieters voorkomen, die tot 1m.10 van het lichaam zichtbaar zijn. Zou een mens echter proberen de krachten van zijn woede bewust op een bepaald punt te richten, dan schijnen de vlammen opeens in de aura zelf te doven en alleen nog uit de chakra te stralen. Hun intensiteit neemt toe en de afstand neemt eveneens sterk toe.

Dus: emoties worden niet alleen in gedachten en afwijkingen binnen de aura uitgedrukt, maar kunnen, wanneer zij bewust en bijzonder gericht zijn, gelijktijdig middels de

chakra een sterk gerichte uitstraling tot stand brengen.

Is men geestelijk voldoende bewust, dan kun je zelfs geen afstand meer stellen, waarop de mogelijke werking en overdracht van krachten middels dit verschijnsel ophoudt.

Bij dit alles is het interessant op te merken, dat bijna alle mensen een voorkeur hebben voor bepaalde kleuren. Een kind houdt b.v. meestal van felle kleuren. Wij kunnen uit deze voorkeur ook het een en ander over de persoon leren.

Een kind, dat van een diep, fel rood houdt, zal in verstandelijke ontwikkeling redelijk goed vooruitgaan, maar emotioneel enige retardie vertonen. Anders gezegd: de verstandelijk en emotionele ontwikkeling van een dergelijk kind lopen waarschijnlijk niet parallel.

Is er een voorkeur voor fel groen, dan mag je aannemen, dat het kind bijzondere belangstelling koestert voor eigen lichamelijke processen, gevoelig is voor natuurverschijnselen. Daarnaast zal het een sterke interesse tonen voor alle groeiverschijnselen en zal reeds betrekkelijk vroeg belangstelling tonen voor eenvoudige chemische reacties.

Kiest het kind helder blauw, dan blijkt vaak, dat het kind scherp denkt, maar lui is in zijn uitingen. Het denken is technisch redelijk. Later kan een dergelijk kind mogelijk belangstelling krijgen voor filosofie, maar voorlopig wil het voornamelijk samenhangen begrijpen, ontleden. Een dergelijk kind zal b.v. een mechanisch stukje speelgoed uit een pulken, maar - in tegenstelling met andere kinderen - ook weer een poging doen om het weer in elkaar te zetten.

Deze pogingen hebben natuurlijk vaak de vreemdste resultaten, maar duidelijk is hier sprake van een opbouwende wijze van denken.

Dit zijn maar enkele voorbeelden natuurlijk. Maar wat voor kinderen geldt, geldt ook voor u: uw voorkeur voor een bepaalde kleur wordt door het geheel van uw wezen mede bepaald. Het geheel van uw associaties zal bij het ontstaan van een dergelijke voorkeur een rol spelen. Ook uw gevoelens zijn van belang en zelfs uw geestelijk wezen zal een rol kunnen spelen, wanneer het zich middels uw onderbewustzijn voldoende in de stof kan manifesteren.

Daaraan kun je de volgende stelling verbinden: Wanneer een onbewuste en voortdurende voorkeur voor een bepaalde kleur of tint aanwezig is, mogen wij veronderstellen, dat deze in de aura eveneens veelvuldig voorkomt, terwijl die kleur zeer waarschijnlijk ook de hoogste uiting en beste bereikingsmogelijkheid van de chakra mede omschrijft.

Maar ik ontdek, dat ik de helft van mijn gehoor onderweg verloren heb. Wanneer u eerst iets wilt vragen of zeggen, mag dat, hoor.

x Onderbewustzijn en aura staan in een bepaald verband. Kunt u daarop nog verder ingaan?

- Het onderbewustzijn is het totaal van de gedachtenprocessen, ook dat deel van associaties en herinneringen, die niet sterk genoeg of harmonisch genoeg zijn om voor het dagbewustzijn voortdurend toegankelijk te blijven.

Maar je kunt niet zeggen, dat je in de aura of delen daarvan in het bijzonder met het onderbewustzijn te maken hebt.

Wij hebben altijd in de aura te maken met het geheel van de persoonlijkheid. Je kunt dus niet zeggen: ik ga via de aura het onderbewuste van een mens aflezen. Je kunt alleen het totaal bewustzijn aflezen, zover dit actief is.

Wel geldt: wanneer je op grond van het normaal kenbare bewustzijn een beeld van een persoon hebt gevormd, zal de verschuiving van keuren, t.a.v. hetgeen je verwacht in de aura, wel aangeven, welke onderbewuste factoren of werkingen een grote rol spelen.

x Begrijp ik goed, dat, wanneer bepaalde pieken in de aura bewust gericht worden, er geen afstand meer bestaat, waarop zij niet werkzaam kunnen optreden?

- Wanneer er sprake is van een bewuste uitstraling: inderdaad geen grenzen. Om dit te verklaren zou heel ingewikkeld worden. Ik probeer het eenvoudig aan te duiden.

Op het ogenblik, dat het geheel van onze gedachten en emotionele processen wordt omgezet in een geestelijk gerichte invloed, hetgeen in de aura alleen middels de chakra kan gebeuren, ontstaat in feite een overbrenging van deze kracht als een soort trilling op een ander dimensionaal vlak. De kracht werkt dan middels een dimensie, waarin de menselijk normale waardering voor afstanden niet meer zal bestaan. Er kan bij een voldoende hoog bewustzijn zelfs een wereld worden aangeboord, waarin een soort gelijktijdigheid en gelijkplaat-sigheid van alle momenten bestaat.

Hierbij is het richten het enig belangrijke. Wie echter het resultaat van 'n dergelijke bewuste zending van kracht probeert gade te slaan, ziet geen kracht de tussen bron en sujet liggende ruimte door lopen, maar wel een gelijktijdigheid van actie vlak bij de aura en reactie bij het doel.

x Kun je dit ook gezamenlijk doen?

- Inderdaad. Maar dan moet je wel eerst op elkaar voldoende zijn afgestemd. En daarin schuilt gemeenlijk de grootste moeilijkheid.

Mensen, die zeggen, dat zij het met elkaar eens zijn, verklaren dit, omdat zij niet in staat zijn te beseffen, hoezeer zij het in feite met die anderen oneens zijn, daar zij hun verschillende meningen toevallig in ongeveer dezelfde woorden plegen weer te geven.

Er moet echter voor die samenwerking een geestelijke gelijkgerichtheid bestaan, er moet een gelijksoortige stemming, dus een vergelijkbare emotionele achtergrond, zijn en dan moet er nog enige vergelijkbaarheid van de gedachtenprocessen tijdens het uitstralen bestaan.

Indien aan deze voorwaarden voldaan wordt, kan een eenheid ontstaan, waarin zelfs een onbeperkt aantal personen gelijktijdig krachten naar het zelfde doel kan uitstralen.

Het komt er op neer, dat vele mensen hun eigen energie in gelijke vorm kunnen richten op een en hetzelfde punt. Dan is de kracht niet in feite sterker bij de bron, maar is de werking sterker op het punt, waar de krachten ontvangen worden. Want hier zullen alle deelkrachten aaneen worden gevoegd tot één enorme invloed, een enorm vermogen. Daar de werkingswaarde van een dergelijke kracht steeds afhankelijk zal zijn van de eigen levenkrachtverhoudingen, harmonie en het resistentievermogen in het doel, betekent het gemeenlijk, dat de werking zeer

veel meer effect resorteert.

Zelfs een op zich niet bepaald grote kracht, toegevoegd aan een dergelijk harmonisch uitzenden van energie van groot belang zijn. Wanneer een weegschaal in evenwicht is, kan een enkele korrel zand reeds genoeg zijn om haar te laten doorslaan.

x Werkt op deze manier ook de afstandsgenezing?

- Het is een vergelijkbaar iets. Wij moeten in dit geval echter altijd weer uitgaan van een innerlijke toestand, welke emotioneel en geestelijk van aard dient te zijn. Het mentale of cerebrale proces hierbij is dus van minder belang.

Het belangrijke is, dat het geheel van eigen aandacht plus het geheel van eigen emoties op één enkel punt gekoncentreerd worden in het besef van een bepaalde kracht en zo mogelijk bovendien nog een algeheel vertrouwen in de werkzaamheid van die kracht.

Het is een zaak van aanvoelen en behoeft zeker niet beredeneerd te worden. Voelt men de krachten in zich en vertrouwt men daarop, dan is geestelijke genezing op afstand zonder meer mogelijk.

Maar vele mensen zijn niet in staat zich een dergelijke werking als direct van eigen ik uitgaande voor te stellen. Dergelijke mensen denken vaak: naast mij staat een geest, die ik de boodschap geef. Die geest gaat het dan doen.

Maar feitelijk doen ook die mensen het geheel zelf. Zij hebben dan echter hun begrip van onvermogen a.h.w. omzeild door een projectie, een z.g. andere persoonlijkheid, waaraan zij de vermogens toekennen, die zij als deel van eigen ik niet kunnen aanvaarden.

Vele indian scouts, egyptenaren enz., die bij geestelijke genezers een grote rol spelen bij hun werken op afstand, bestaan niet werkelijk, of zijn in feite alleen helpende geesten, die ten hoogste de mens helpen zijn krachten goed te gebruiken.

Dus het is niet de geest, die hier iets tot stand brengt, maar het ego, dat door het kennis nemen van een bepaald feit, een emotie en instelling - eventueel op basis van een geestelijk bewustzijn - krachten produceert, die buiten de redelijk menselijke norm vallen en zelfs zonder dat de tussenliggende afstanden worden doorlopen en energieverliezen optreden, zonder meer kunnen worden overgebracht op een patient.

x Daarvoor moet je toch kennis bezitten?

- Ergens wel. Maar het is geen kennis, die omschreven kan worden en zal dus geen deel uit kunnen maken van leerprocessen, zoals die op aarde gebruikelijk zijn.

Deze kennis zal een mens tendele als intuïtie beschouwen, tendele als geestelijke eigenschap omschrijven - omdat voor reacties en besef geen mentale verklaring in alle redelijkheid te vinden valt.

Er is kennis nodig, dat is juist. Maar het gaat hier niet om het verwerven van een bepaalde soort systematische kennis, of het volgen van een bepaald systeem - hoezeer iets dergelijks voor sommige mensen een verklaring schijnt te vormen - maar een activering van de eigen persoonlijkheid

op harmonische wijze.

Je zou kunnen zeggen, dat de kennis ,waarop u doelt, in feite altijd deel is en geweest is van het werkelijke ik en nu doordringt tot een deel van de stoffelijke vermogens.

x Dus kosmisch bewustzijn?

- Kosmische kennis, bewustzijn? Besef is mogelijk de beste term. Kosmisch dan in de zin van het geheel van het voor ons kenbare mogelijk omvattende. Dan ben ik het er wel mee eens.

x Berust het feit, dat soms, wanneer handen uitelkaar worden getrokken, daarbij een soort vonken optreden, ook hierop?

- Wanneer er geen statische lading op het lichaam bestaat wel. De krachten van de aura worden vaak middels de handen het sterkst gericht, omdat de mens zijn handen nu eenmaal beschouwt als bij uitstek geschikt om daarmee te manipuleren. Hiermede "handelt" hij. Het woord, waarin hand opgesloten ligt, zegt reeds, dat actie en de handen voor de mens ongeveer gelijk zijn op associatief vlak.

Wanneer de mens zijn handen gebruikt, terwijl hij zijn aurische krachten wil richten en uitdrukken, zo ziet hij dezen vaak als uitgaande van zijn handen.

In feite ontstaat de kracht nog steeds in een van de chakra. Maar zij wordt door eigen bewustzijn naar de handen geleid. Dit geschiedt door de aura heen en de kracht volgt hierbij vaak de scheiding tussen de tweede en de derde laag van die aura.

In dit geval zal de kracht voor de mens uitgaan van de handpalm en een straling vanuit de vingers doen ontstaan. Wanneer ik b.v. nu deze hand uitstrek, dan zal een helderziende hier een uitwaaiing van kracht kunnen konstateren. Het is een wat warrig geheel, omdat mijn krachten en die uitstralingen van het lichaam van het medium hier dooreen lopen.

Op het ogenblik, dat ik deze kracht een bepaald doel geef, wordt de waaiing beperkter, maar strekken zich de pieken verder van het lichaam uit. De hersenen van het medium kennen hierbij een ruimtelijk besef. Dit betekent, dat de kracht als een bundel te voorschijnt treedt. Maar nu richt ik de kracht op u allen en wat zien wij? De kracht vertakt zich vele malen. Er ontstaat een geheel, waarin wij geen overheersende richting meer kunnen herkennen.

Trouwens, u kunt zelfs wel eens een kleine proef nemen op dit gebied. Zet de handen even, gesloten met de palmen en vingertoppen, tegen elkaar. Trek dan langzaam de handen van elkaar, vingertoppen het langst tegen elkaar.

U zult dan waarschijnlijk het gevoel hebben, dat er een stroompje tussen die handen blijft lopen, ook wanneer zij elkaar niet meer raken. Verwijder de handen steeds verder van elkaar en ga eens na, hoever zij van elkaar verwijderd zijn op het ogenblik, dat u geen enkele band, geen krachttrekking tussen beiden meer gevoelt.

Uw onderbewustzijn speelt hierbij een rol: er ontstaat een aurale band tussen de handen, waardoor de krachtstromen van je lichaam tijdelijk op een andere wijze verlopen.

Op zich is een dergelijke proef natuurlijk niets

waard. Maar zij maakt je meer bewust van het feit, dat er krachten uit je wezen kunnen stromen en dat op zijn beurt zal je mogelijk een steun zijn, wanneer je je krachten op iemand anders probeert te richten.

x Kan dit ook negatief gericht worden en een soort vervulingsaspect tonen?

- Mogelijk is het wel, maar niet zeer waarschijnlijk. U moet zich n.l. het volgende realiseren: In geestelijke astrale en vitale zin is elke kracht alleen dan aanspreekbaar, wanneer zij in zich t.m. enige overeenstemmende waarden bezit met de krachten, die worden toegezonden.

Krachten, die in u geen voldoende waarde vinden, kunnen niet op u inwerken. Geen enkele kracht kan op een andere kracht inwerken, tenzij er een gemeenschappelijke basis te vinden is.

Dit geldt voor alle uitstralingen. Ik zal eens zien. Ik zie er nu werkelijk uit als een kruising tussen een magiër, iemand die zegent en een monster van Frankenstein. Maar ik zend kracht uit.

Wonderlijk: u bent afgeleid, daardoor reageren meer van u op deze kracht, dan anders waarschijnlijk zou zijn. Meerderen onder u ervaren kennelijk deze uitstraling. Maar toch heb ik geen bezwingingen of andere plechtige zaken gebruikt. Ik heb alleen maar de handen uitgestoken, zo maar.

Waarom voelt u dit dan toch? Eenvoudigweg omdat de kracht, die ik uitzend, gebaseerd is op onze onderlinge reacties. Want wij spreken reeds enige tijd met elkaar en reageren dus ook op elkaar. Dan zijn er verder geen woorden nodig.

Eenvoudig, vindt U niet? Ik deed dit alleen maar om te demonstreren. Want uiteindelijk gaat het hier alleen maar om de krachten, die ook normaal in de aura aanwezig zijn.

Neen, dat is niet geheel eerlijk. Want de lichamelijke uitstralingen van het medium zijn voor mij een soort draaggolf geworden, waar ik mijn eigen krachten op ent. Ongeveer zoals u een stroom kunt nemen met een wisseling van 50 of 60 fasen en daarop zonder meer een hoger frequente trilling kunt enten, die tot rond 800 gaat. Zo kun je zelfs over een electriciteitsnet telefoneren.

Er zijn apparaten, die dit doen. De betrekkelijk kleine hoogfrequente kracht krijgt een groter doordringingsvermogen, daar zij in feite tot een soort faseverschuivingsverschijnsel wordt in de lager trillende, maar in energetisch vermogen grotere kracht.

Wat ik nu doe op de levenskracht van het medium, die bovendien op het ogenblik maar lauw-lauw is, waarom zoudt u dan niet hetzelfde kunnen doen en uw gedachten op uw eigen levenskrachtstralingen enten?

Het enige verschil is dan, dat ik wat meer boventonen zal hebben, omdat ik geest ben. Zeg maar, dat ik meer hi-fi ben met een tekort in de lagere registers, terwijl u juist die lekkere bonktonen hebt, maar de tweeter er nog niet uitkomt.

U wilt weten, wat een tweeter is? Dat is een klein hoge tonen luidsprekertje, dat trillingen door kan geven - wanneer het goed is - tot ongeveer 20.000. Zo dat weet u dan ook weer.

- x Berust hypnose hier ook op?
 - Neen. Hypnose is in feite een vorm van suggestie. Wanneer ik iemand het gevoel kan geven, dat het de meest eenvoudige en gemakkelijkste weg is, eigen denken uit te schakelen, zal hij geneigd zijn steeds meer, van hetgeen ik hem zeg, voor waarheid zonder meer aan te nemen. Daarop berust het. Toneelhypnose is b.v. altijd weer gebaseerd op de suggestabiliteit van de mensen. Middels enkele kleine proeven zoekt men degenen, die het snelst eigen rationaliteit verliezen, wanneer hen iets met voldoende gezag wordt gezegd. Er bestaan hulpmiddelen, waarmee men door concentratie op iets anders de mensen kan brengen tot een zonder kritiek aanvaarden van gegeven suggesties, zoals de pendel, de lamp met afwisselende kleuren enz. Er zijn zelfs suggesties middels injectie, waardoor eveneens bepaalde remmen loskomen en men eerder aanvaardt, wat anderen vergen of stellen. De hypnotiseur schakelt in feite bepaalde redelijke en emotionele remmen bij zijn sujetten uit door te doen, of dezen er na een bepaalde procedure niet meer zijn. Indien je echter een beroep doet op een deel van de persoonlijkheid, dat normaal onderdrukt is en gelijktijdig duidelijk maakt, dat dit juist en normaal is, zal men niet alleen tijdens, maar ook na de hypnose het evenwicht van de persoon beïnvloeden. Posthypnose betekent in feite, dat tijdelijk het evenwicht en de reacties van een proefpersoon worden veranderd. Je werkt vooral met waarden, die in het onderbewustzijn aanwezig bleken. De persoonlijke uitstraling speelt bij dit alles in zoverre een rol, dat de suggestor altans in schijn de sterkere moet zijn.
- x Geeft de aura nog iets weer van de erfelijkheid?
 - Ik meen, dat men, tenzij men wel zeer bekwaam is, geen erfelijke factoren in de aura zal kunnen aflezen. Wanneer wij de aura aflezen, hebben wij te maken met de totale uitstraling van een gevormd ego, waarin erfelijke factoren wel mede een rol spelen, maar als eigenschappen van het ik en dus niet als afzonderlijke waarden. De aura van een mens, die volwassen is, zal echter, dat moet u goed onthouden, altijd gebaseerd zijn op zijn geestelijke mogelijkheden, ikbeeld, lichamelijke gesteldheid van het ogenblik. Dit betekent, dat de aura dus een steeds weer zich wijzigend beeld toont, waarin bepaalde grondeigenschappen wel steeds aanwezig zullen zijn, maar altijd weer in een andere samenwerking met wisselende invloeden. Wat in zijn korte samenvatting hopelijk voor u een voldoende antwoord is.
- x Heeft de Wessacvallei hierop nog enige invloed?
 - Ik heb eens iemand horen vragen: wanneer ik bruine bonen teel, heeft dit nog invloed op mijn varkens? Mijn antwoord was: dat is afhankelijk van de vraag, of u ze loslaat in het veld, waarin die bonen staan. Daarmede is uw vraag naar ik meen ook beantwoord?
- x Kunnen psychische en paranormale verschijnselen ook in verband staan met de aura van een mens?
 - Altijd: op het ogenblik, dat wij te maken krijgen met krachten en werkingen, die niet behoren tot het visueel

of op andere wijze zintuigelijk kenbare deel van het spectrum, zullen dezen voornamelijk veroorzaakt of geregistreerd worden via de aura van de mens. Alleen de effecten zullen dan mogelijk zintuigelijk ervaren kunnen worden en besefte emoties tot stand kunnen brengen - in oorzaak dan.

Voor ik afscheid neem van u, wil ik nogmaals duidelijk stellen, dat de aura dus het geheel van de persoonlijkheid omvat. Wanneer bij wijze van spreken de H. Geest zich in een mens zal openbaren, zo zal dit in de buitenste laag van de aura onmiddellijk kenbaar zijn, zelfs voor de mens zelf dit bewust beleeft of beseft.

Men stelt in dergelijke gevallen van beïnvloeding door hoogste krachten wel - en niet ten onrechte -, dat het de aura is, die de glans van de werkelijkheid weergeeft, terwijl het lichaam slechts een beperkte reactie geeft, wat naar mijn ervaring juist is.

Mogelijk hebt u wel eens bemerkt, dat een mogelijkheid een vraag te stellen, geen reacties bij u uitlokt, maar dat een opmerking, dat dit dan de laatste vraag wordt, die je beantwoordt, gemeenlijk nog een tiental vragen los doet komen. De aura speelt ook hierbij een rol:

Er is tijdens een lezing een soort vervlechting van ons aller uitstraling gaande. Dit beïnvloedt de persoon in kwestie maar al te vaak zó sterk, dat het de formulering van een toch wel erkende vraag tijdelijk tegenhoudt, terwijl in die toestand echter gelijktijdig een verhoogde opname van materiaal mogelijk wordt gemaakt.

Vreemd? U hebt onderbewust meer geleerd dan bewust op deze avond. Voor u gerekend bedraagt het onbewust opgenomen materiaal gemiddeld 60 à 70 ten honderd, het bewust opgenomen gemiddeld op 20. Wat overblijft is datgene, wat geheel gemist werd.

Wonderlijk is dit zeker niet: een groot deel van uw stemming en de beïnvloedingen, die u ondergaat, zullen u steeds weer voorbijgaan, zover het uw bewustzijn betreft, zoals u ook bewust slechts een onvolledig beeld van uzelf hebt. Het is de aura, waarin de volledige persoonlijkheid, met al zijn gevoeligheden en mogelijkheden, kenbaar wordt, niet het bewustzijn.

Daarom mag gesteld worden, dat de werking van de aura de mens tot een vollediger persoonlijkheid maakt, dan zuiver stoffelijk waarneembaar of denkbaar zou zijn. In de aura zijn de geestelijke aspecten van het ik zo goed aanwezig, als de meer stoffelijke delen. Energieën van kosmische, zowel als van biologische aard vinden hierin hun weerspiegeling en contacten van zuiver materiële, zuiver mentale of geestelijke aard spelen, zowel als de emoties samen mee in de aura.

Spreekt men dus over de werking en betekenis van de aura, dan kun je volgens mij zeggen: de aura geeft de volledige mens weer, waarvan een stofmens met zijn ogenblikkelijk ikbewustzijn slechts een vage weergave vormt.

En daarmee heb ik mijn onderwerp tot een einde gebracht.

Goeden avond.

d.d. 26 september 1975

-0-0-0-0-0-

- 140 -